

ROMÂNIA

CONSILIUL SUPERIOR AL MAGISTRATURII

*"Consiliul Superior al Magistraturii
este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție, republicată)*

Calea Plevnei, nr. 141B, sector 6, cod poștal 060011

Tel: 021-311.69.48

Fax: 021-311.69.58

Website: www.csm1909.ro

CABINET PREȘEDINTE
Nr. 3320 din data de 17.02.2021

Dosar nr. 477AI/2021
Termen: 17.03.2021

Domnului

VALER DORNEANU,
Președintele Curții Constituționale a României

Stimate domnule președinte,

Consiliul Superior al Magistraturii apreciază cooperarea interinstituțională drept esențială pentru eficientizarea și asigurarea unui înalt nivel de independență și de transparență a sistemului judiciar, acesta reprezentând un domeniu ce presupune efortul comun al tuturor puterilor statului, în limitele atribuțiilor ce le sunt conferite de Constituție și de celelalte acte normative.

Consiliul are îndatorirea de a se implica activ în aspectele care privesc autoritatea judecătorească, în strictă conformitate cu litera și spiritul actelor normative care guvernează Justiția română și în directă conlucrare cu celelalte puteri ale statului de drept.

În acest context, având în vedere sesizarea formulată de Grupul Parlamentar al Partidului Social Democrat privind controlul constituționalității, înainte de promulgare, a *Legii privind unele măsuri temporare referitoare la concursul de admitere la Institutul*

Național al Magistraturii, formarea profesională inițială a judecătorilor și procurorilor, examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, stagiul și examenul de capacitate al judecătorilor și procurorilor stagiați, precum și la concursul de admitere în magistratură, formulăm prezentul

PUNCT DE VEDERE

cu privire la constituționalitatea actului normativ adoptat de Parlamentul României.

Preliminar, arătăm că, deși potrivit dispozițiilor Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Consiliul Superior al Magistraturii nu are calitatea de parte în procedura de soluționare a acestei sesizări, în formularea acestui demers a fost avută în vedere practica constantă a Curții Constituționale de a primi observațiile și opiniile formulate de terțe persoane în calitate de *amicus curiae*.

Astfel, Curtea a reținut că „*procedeu*l intervenției în calitate de *amicus curiae* în procedura din fața Curții Constituționale nu reprezintă o extindere a cadrului procesual existent [...] Depunerea de note scrise, în aceste condiții, nu echivalează cu atribuirea vreunei calități procesuale [...], ci are semnificația exprimării unei opinii/ poziții a unei terțe persoane față de litigul constituțional asupra problemei deduse instanței a quo, cu scopul de a sprijini instanța de contencios constituțional în soluționarea cauzei” (Decizia nr. 887 din 15 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 15 martie 2016).

Consiliul Superior al Magistraturii apreciază că obiecțiile de neconstituționalitate invocate de Grupul Parlamentar al Partidului Social Democrat nu sunt întemeiate, actul normativ fiind adoptat cu respectarea Legii fundamentale.

Astfel, s-a susținut, *în esență*, că, legea în discuție este neconformă cu prevederile art. 1 alin. (3), (4) și (5), precum și cu cele ale art. 61 alin. (1) din Constituție.

I. Obiecțiile de neconstituționalitate invocate sunt lipsite de orice fundament factic și juridic, fiind important de subliniat, încă de la bun început, că actul normativ a cărui neconstituționalitate se invocă nu este reprezentat de o ordonanță sau de o ordonanță de urgență, adoptate de Guvern, și nici de o lege cu privire la care Guvernul a înțeles să își asume răspunderea, ci de o lege adoptată de Parlament în condițiile art. 61 din Legea fundamentală.

Sub acest aspect, în Decizia nr. 1.557 din 18 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 40 din 19 ianuarie 2010, Curtea Constituțională reține că *„Legea fundamentală a instituit 3 modalități de legiferare: una firească, uzuală și care, potrivit art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, aparține Parlamentului ca organ „reprezentativ suprem al poporului român și unică autoritate legiuitoare a țării” și două excepționale care aparțin Guvernului ca autoritate legislativă delegată în condițiile art. 115 ori 114 din Constituție.”*

În legătură cu modalitatea principală de legiferare, dispozițiile constituționale ale art. 74 alin. (1) și (3) conferă Guvernului dreptul de inițiativă legislativă, care se exercită prin transmiterea proiectului de lege către Camera competentă să îl adopte, ca primă Cameră sesizată.

În urma dezbaterilor parlamentare, există posibilitatea ca proiectul de act normativ înaintat de inițiator să fie respins, însă odată adoptat de Parlament, acesta devine lege și reflectă, în forma adoptată (care poate diferi față de cea înaintată de inițiator), voința Parlamentului, ca organ „reprezentativ suprem al poporului român și unică autoritate legiuitoare a țării”. Or, în acest context, în care proiectul de lege inițiat de Guvern a fost supus procesului legislativ firesc, cu toate garanțiile pe care le presupune acest proces, nu s-ar putea reține vreo încălcare a dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală privind rolul Parlamentului.

Pornind de la această paradigmă se impune a fi înțelese și analizate toate celelalte critici de neconstituționalitate.

II. Referitor la contextul în care a fost promovată și, ulterior, adoptată legea criticată, din perspectiva criticilor vizând un pretins comportament normativ discreționar și abuziv al Guvernului, învederăm următoarele:

1. Ca urmare a **Deciziei Curții Constituționale nr. 121/2020**, publicată în Monitorul Oficial al României, partea I, nr. 487 din 9 iunie 2020, era necesară o intervenție legislativă care să vizeze procedurile de admitere în magistratură (*lato sensu*).

După cum este cunoscut, prin această decizie, Curtea a constatat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 106 lit. d) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, care prevedeau atribuția Consiliului Superior al Magistraturii de a adopta Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură.

S-a reținut, în esență, că aspectele esențiale ale admiterii în magistratură trebuie să fie prevăzute în Legea nr. 303/2004, iar Regulamentul aprobat prin hotărâre a Consiliului Superior al Magistraturii și publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, trebuie doar să detalieze procedura privind organizarea și desfășurarea concursului pentru admiterea în magistratură.

Curtea Constituțională a subliniat subzistența acestui viciu de neconstituționalitate *inclusiv în ceea ce privește forma actuală a Legii nr. 303/2004, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 242/2018 (par. 31).*

Pentru respectarea prevederilor constituționale, Curtea a arătat că *„legiuitorul trebuie să completeze dispozițiile Legii nr. 303/2004 nu numai cu aspectele esențiale ale concursului de admitere în magistratură, organizat potrivit art. 33 din lege, ci și cu aspectele esențiale ce țin de ocuparea posturilor de judecător sau procuror prin celelalte modalități de admitere în magistratură. Astfel, Curtea reține că și în cazul concursului pentru admiterea la Institutul Național al Magistraturii, al examenului de absolvire a Institutului Național al Magistraturii și al examenului de capacitate al judecătorilor stagiați și al procurorilor stagiați, legea trebuie să prevadă aspectele esențiale, cum sunt, spre exemplu, condițiile de participare, regulile generale privind constituirea comisiilor de concurs, tipul etapelor și probelor de concurs, modalitatea de stabilire a rezultatelor și posibilitatea de contestare a fiecărei probe.”*

Prin urmare, în raport de cele statuate de instanța de contencios constituțional, legiuitorul *avea obligația* de a interveni pentru a pune în acord cu Legea fundamentală dispozițiile a căror neconstituționalitate s-a reținut, în sensul celor statuate de Curtea Constituțională.

2. În legătură cu aceste aspecte, este de menționat că, la data de 30.09.2020 (deci în aceeași perioadă în care a fost înaintat Parlamentului proiectul legii în discuție), Ministerul Justiției a pus în dezbatere publică proiectele celor trei „legi ale justiției”, respectiv proiectul de *Lege privind statutul magistraților din România*, proiectul de *Lege privind organizarea judiciară* și proiectul de *Lege privind Consiliul Superior al Magistraturii*.

În mod firesc, atât cu ocazia dezbaterilor publice pe marginea legii privind statutul judecătorilor și procurorilor, cât și ulterior, pe parcursul procedurii parlamentare, vor fi discutate și analizate, în vederea adoptării celor mai bune soluții normative, și aspectele care constituie obiectul de reglementare al prezentei legi, referitoare la admiterea în magistratură (*lato sensu*) și la formarea profesională inițială a judecătorilor și procurorilor.

Demersul de modificare, în întregime, a „legilor justiției” este, însă, unul de amploare, astfel că va presupune, în mod obiectiv, o anumită întindere în timp, or. aspectele reglementate prin legea analizată nu suportă o astfel de amânare.

În acest sens, reiterăm faptul că soluțiile normative adoptate de Parlament vizează, în esență, concursurile de admitere la Institutul Național al Magistraturii și, respectiv, în magistratură, care asigură principala bază de recrutare a judecătorilor și procurorilor, în lipsa derulării acestora fiind grav afectată buna funcționare a sistemului judiciar, ca urmare a insuficienței resursei umane.

3. Distinct de necesitatea transunerii Deciziei Curții Constituționale nr. 121/2020, adoptarea legii criticate - pentru a se asigura efectivitatea procedurilor de recrutare a judecătorilor și procurorilor - este necesară și în raport de imposibilitatea aplicării soluțiilor legislative consacrate prin Legea nr. 242/2018, care vizează procedurile de admitere în magistratură și formarea profesională inițială a judecătorilor și procurorilor.

În acest sens, Consiliul Superior al Magistraturii a manifestat toată disponibilitatea pentru identificarea unor soluții care să permită aplicarea noului cadru normativ, care au presupus și organizarea de întâlniri cu membri ai Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări din cadrul Senatului României, inclusiv cu unii dintre inițiatorii prezentei sesizări de neconstituționalitate, care, însă, în mod regretabil, au refuzat continuarea dialogului și identificarea unor soluții care să facă cel puțin posibilă organizarea concursului.

De la nivelul Consiliului Superior al Magistraturii a fost semnalată în mod repetat existența unor dificultăți practice care se conturează în ceea ce privește aplicarea dispozițiilor din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la organizarea concursului de admitere la Institutul Național al Magistraturii, cursurile de formare profesională a auditorilor de justiție, durata stagiului și examenul de capacitate al judecătorilor și procurorilor stagiari.

Aceste dificultăți nu se limitează doar la durata cursurilor de formare în cadrul Institutului Național al Magistraturii, care constituie principala preocupare a autorilor sesizării, ci și la alte aspecte, la fel de importante.

De exemplu, spre deosebire de prevederile anterioare, potrivit cărora verificarea îndeplinirii condiției de a fi apt din punct de vedere psihologic pentru exercitarea funcției se realiza după afișarea rezultatelor definitive ale concursului, doar în privința candidaților admiși după cele două etape ale concursului, ca urmare a modificărilor aduse Legii nr. 303/2004 prin Legea nr. 242/2018, verificarea îndeplinirii acestei condiții se va face după anunțarea concursului, *pentru toate persoanele care își exprimă intenția de a participa la concurs.*

În contextul în care, dat fiind numărul foarte mic al psihologilor din sistemul judiciar, evaluarea psihologică pentru toate aceste persoane s-ar întinde pe o durată foarte mare de timp, a fost analizată posibilitatea ca această evaluare să se realizeze de psihologi din afara sistemului judiciar, ridicându-se, însă, problema imposibilității de a se asigura aceeași eficiență a standardelor de evaluare, din perspectiva imperativului unei evaluări unitare și corespunzătoare.

În raport de aceste elemente, la nivelul Consiliului Superior al Magistraturii au fost organizate întâlniri și cu reprezentanți ai Colegiului Psihologilor din România, fără a putea fi identificată o soluție viabilă pentru surmontarea dificultăților semnalate.

În consecință, prin *adresa nr. 4164/2020*, înaintată atât Ministerului Justiției, cât și Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări din cadrul Senatului României, Consiliul Superior al Magistraturii a învederat faptul că, sub imperiul actualului cadru normativ există dificultăți majore în privința organizării concursului de admitere la Institutul Național al Magistraturii.

Cu titlu de exemplu, s-a reținut că evaluarea psihologică nu s-ar putea realiza în intervalul de 6 luni pentru anunțarea concursului, prevăzut de art. 15 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, fiind necesar, în acest sens, un interval semnificativ mai mare, fapt care ar conduce la imposibilitatea desfășurării concursului de admitere la Institutul Național al Magistraturii.

De asemenea, potrivit dispozițiilor intrate în vigoare în anul 2018, concursul de admitere în magistratură prevăzut la art. 33 din Legea nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, trebuie să fie anunțat cu cel puțin 6 luni înainte, ca și concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii. Or, dată fiind necesitatea constatată de a organiza și câte două concursuri de admitere în magistratură anual, este absolut necesară reglementarea unei durate mai scurte pentru anunțarea concursului de admitere în magistratură.

Aceste aspecte - care, de altfel, își mențin valabilitatea și în prezent - au fost reiterate de Consiliul Superior al Magistraturii prin *adresa nr. 8138/2020*, înaintată Ministerului Justiției, fiind formulate și propuneri concrete de reglementare, care țineau seama de cele statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 121/2020.

Pentru a oferi o imagine mai clară cu privire la imposibilitatea de aplicare a dispozițiilor actuale ale Legii nr. 303/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în configurarea rezultată ca urmare a modificărilor aduse prin Legea nr. 242/2018, arătăm că, din datele statistice ale concursurilor anterioare de admitere la Institutul Național al Magistraturii, reiese un număr foarte mare al candidaților care se înscriu la acest concurs, de ordinul miilor. Spre exemplu, pentru concursul de admitere la

Institutul Național al Magistraturii organizat în perioada iulie – octombrie 2018 au fost 2607 candidați, iar la concursul organizat în perioada septembrie 2019 – februarie 2020 s-au înscris 2465 candidați. Aceste date statistice nu iau în considerare situația uzuală, în care concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii și concursul de admitere în magistratură se organizează în același timp, caz în care numărul total al candidaților depășește 3000 (spre exemplu, pentru concursul de admitere în magistratură din perioada iulie – octombrie 2018 au fost 880 candidați, care se adaugă celor 2607 candidați înscriși la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii).

Or, luând în considerare durata de timp necesară până în prezent pentru evaluarea psihologică a circa 300 de candidați admiși la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii, s-a estimat că evaluarea psihologică a unui număr de aproximativ 2500 de persoane s-ar întinde pe o durată de cel puțin 6 luni, aceasta în condițiile în care resursa umană de specialitate din sistemul judiciar, și așa insuficientă, ar fi alocată *in mod exclusiv* acestei activități, ceea ce este, evident, imposibil. Sub acest aspect, arătăm că majoritatea psihologilor din sistemul judiciar își desfășoară activitatea în cadrul curților de apel, având în competență și alte atribuții; în același timp, este imposibil de imaginat modalitatea în care aceste persoane ar putea fi relocate în București pe o durată așa mare de timp, cu atât mii mult cu cât, potrivit dispozițiilor legale, concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii se organizează *anual*. În plus, toată această procedură ar presupune, indiscutabil, costuri foarte ridicate.

Demersurile Consiliului Superior al Magistraturii mai sus menționate nu au fost urmate de adoptarea unui act normativ care să răspundă necesităților sistemului.

În acest context, invocarea unei pretinse neglijențe a Consiliului Superior al Magistraturii în luarea măsurilor necesare pentru pregătirea profesională a viitorilor magistrați (care, oricum, nu ar putea constitui temei al procedurii de față) este vădit nefondată, dimpotrivă, Consiliul manifestând o conduită proactivă, în limitele competențelor ce îi revin.

Cât privește adoptarea legislației secundare, este important de menționat că ulterior pronunțării Deciziei Curții Constituționale nr. 121/2020 aceasta nici nu mai era posibilă, în lipsa unei intervenții legislative asupra cadrului normativ primar.

4. În concluzie, prin adoptarea legii în discuție, Parlamentul a intervenit, în limitele competențelor sale, atât în vederea transpunerii Deciziei Curții Constituționale nr. 121/2020, cât și pentru a asigura efectivitatea procedurilor de admitere în magistratură pentru anii 2021 și 2022, din perspectiva deficiențelor relevate de noul cadru normativ conturat ca urmare a modificărilor aduse prin Legea nr. 242/2018.

A admite că legiuitorul nu ar mai putea adopta alte soluții normative decât cele reglementate prin lege la un moment anterior ar însemna să se confere legii un caracter imuabil, ceea ce, evident, nu poate fi acceptat. Împrejurarea că proiectele de acte normative care conțin noile soluții normative au fost inițiate de Guvern ori de ceilalți titulari ai dreptului de inițiativă legislativă este lipsită de relevanță, câtă vreme, așa cum s-a arătat mai sus, aceste proiecte trebuie adoptate de Parlament pentru a dobândi forță juridică, iar odată adoptate materializează voința legiuitorului.

III. O altă critică de neconstituționalitate a vizat nerespectarea de către Guvern a obligației de cooperare loială cu Parlamentul, prin raportare la o pretinsă amânare nejustificată a punerii în aplicare a Legii nr. 242/2018.

În condițiile în care, așa cum s-a arătat încă de la început, actul normativ supus analizei Curții Constituționale nu este reprezentat de o ordonanță (simplă sau de urgență) *adoptată de Guvern*, ci de o *lege adoptată de Parlamentul României*, apreciem, sub un prim aspect, că nu se pune problema nerespectării obligației de cooperare loială între două autorități distincte, respectiv între Guvern și Parlament.

În plus, în total dezacord cu aceste susțineri, arătăm că adoptarea legii în discuție - care reglementează cu caracter temporar alte soluții legislative decât cele introduse prin Legea nr. 242/2018, în vederea asigurării efectivității procedurilor de accesare în magistratură - nu relevă o atitudine neloială, ci, dimpotrivă, dă eficiență principiului

cooperării și colaborării loiale între autoritățile statului, prin evitarea unor situații care ar conduce la un adevărat blocaj în activitatea sistemului judiciar.

În acest sens, menționăm că în anul 2020 nu a fost organizat concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii, concurs care asigură intrarea în sistem a unui număr important de persoane; spre exemplu, în anul 2019 au fost scoase la concurs 300 de locuri de auditori de justiție.

De asemenea, trebuie să se țină seama de numărul semnificativ al magistraților care au ieșit sau urmează să iasă din sistem, ca urmare a pensionării. Astfel, în anul 2020 au ieșit la pensie 296 de persoane, din care 167 judecători și 129 procurori, iar cât privește anul în curs, până în prezent, figurează deja un număr de 74 judecători pensionați și, respectiv, 36 procurori pensionați.

În plus, nu trebuie omisă din această analiză nici situația posturilor vacante de judecător și procuror.

Astfel, la data de 16.02.2021, la Înalta Curte de Casație și Justiție erau vacante 16 posturi, la curțile de apel 83 de posturi, la tribunale 263 de posturi, iar la judecătorii 239 de posturi, ajungându-se la un total de 601 posturi vacante de judecător.

La parchete, la aceeași dată, se constată existența unui număr total de 542 posturi vacante, dintre care 150 posturi la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Direcția Națională Anticorupție, Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, 47 de posturi la parchetele de pe lângă curțile de apel, 170 de posturi la parchetele de pe lângă tribunale și 175 de posturi la parchetele de pe lângă judecătorii.

Cu toate că posturile care se ocupă de către judecătorii și procurorii intrați în profesie prin intermediul concursului de admitere la Institutul Național al Magistraturii și, respectiv, în magistratură se regăsesc doar la judecătorii sau parchete de pe lângă judecătorii, în realitate, imposibilitatea atragerii resursei umane la acest nivel de jurisdicție este de natură a afecta semnificativ și buna funcționare a instanțelor și parchetelor de la celelalte niveluri. În același timp, activitatea judecătorilor și a parchetelor de pe lângă judecătorii ar fi imposibil de desfășurat cu un număr de posturi vacante generat atât de

situația actuală, cât și de vacantarea suplimentară a altora, prin intermediul promovării în funcție de execuție sau al transferului la nivelurile superioare de jurisdicție.

Dacă la toate acestea se adaugă o perioadă a formării inițiale a judecătorilor și procurorilor de 6 ani (compusă din durata cursurilor la Institutul Național al Magistraturii, de 4 ani, și din durata stagiului, de 2 ani, interval în care judecătorii și procurorii au competență foarte limitată), nu este exagerat a se susține că sistemul judiciar va fi adus în pragul colapsului.

Prin urmare, legiuitorul a ales să intervină cu o lege temporară tocmai pentru a înlătura deficiențele reglementării în vigoare, cu referire la durata formării inițiale a judecătorilor și procurorilor, modalitatea de organizare și desfășurare a concursurilor de admitere la Institutul Național al Magistraturii și în magistratură (în legătură cu testarea psihologică a tuturor persoanelor care își exprimă intenția de a participa la concurs, termenul de anunțare a concursului) ș.a., care ar face imposibilă, la acest moment, aplicarea acestei reglementări, cu agravarea semnificativă a problemei resursei umane la nivelul sistemului judiciar.

Ca atare, demersul autorității legiuitoare este unul absolut necesar, justificat de rațiuni obiective, care țin, în fond, de funcționalitatea efectivă a autorității judecătorești.

IV. În fine, referitor la **Decizia Curții Constituționale nr. 28/2020**, în raport de care se invocă nerespectarea dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție, arătăm că aceasta a fost adoptată într-un context diferit față de cel analizat în prezenta cauză.

Astfel, prin decizia menționată a fost analizată conformitatea cu Legea fundamentală a *Legii privind unele măsuri aplicabile în anul 2020 referitoare la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii, formarea profesională inițială a judecătorilor și procurorilor, examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, stagiul și examenul de capacitate al judecătorilor și procurorilor stagiar*, cu privire la care Guvernul își asumase răspunderea, din perspectiva celor patru criterii impuse de art. 114 din Constituție pentru această procedură specifică.

În acest sens, Curtea Constituțională a reținut că *„decizia Guvernului de a-și angaja răspunderea nu reflectă o urgență de a reglementa într-un domeniu dat, nu reprezintă o*

măsură luată în extremis, ci mai degrabă asumarea unei opțiuni cu caracter de oportunitate, de prelungire în timp a unor măsuri temporare dispuse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2019 și de înlăturare de la aplicare a prevederilor Legii nr.242/2018. Totodată, rezultă că nu se impunea adoptarea unei asemenea măsuri cu maximă celeritate, eventual putând fi adoptată numai în condițiile în care „provocările majore” generate de Legea nr.242/2018 nu puteau fi depășite.”

Ca atare, Curtea a constatat că „legea criticată încalcă art. 114 din Constituție și, în mod implicit, art. 61 alin. (1) din Constituție, prin limitarea excesivă a rolului Parlamentului. Rezultă, astfel, și o încălcare a principiului constituțional al echilibrului puterilor [art. 1 alin. (4) din Constituție] din moment ce una dintre puterile statului, cea executivă, și-a arogat un rol preeminent în activitatea de legiferare, folosind excesiv o procedură de legiferare, care, prin natura sa, este una de excepție.”

Or, așa cum am subliniat mai sus, în prezenta cauză legea în discuție a parcurs procedura de legiferare obișnuită, uzuală, care dă expresie pe deplin rolului Parlamentului, ca unică autoritate legiuitoare a țării.

De altfel, chiar Curtea Constituțională admite, implicit, constituționalitatea unui demers similar celui al legii analizate care ar fi promovat în cadrul unei proceduri uzuale de legiferare. Astfel, în par. 81 al deciziei menționate se arată că „Legea analizată prelungește aplicarea ordonanței de urgență antereferate¹, semn că spectrul aplicării Legii nr. 242/2018 nu este atât de actual/iminent, astfel că la nivelul lunii decembrie 2019, deși dificultățile de punere în aplicare a acesteia subzistă, ele nu mai întrunesc elementele constitutive ale situației extraordinare și, astfel, poate fi folosit un instrument legislativ diferit care nu denotă aceeași abatere de la normal.”

V. În cuprinsul sesizării au fost formulate și critici referitoare la claritatea legii, cu privire la unele dispoziții din legea în discuție. Astfel, s-a susținut că art. 18 din proiectul de lege adoptat de Senat conține termeni generali și neclari, lăsând loc de apreciere și arbitrar și punând în imposibilitate autoritatea administrativă să stabilească un standard

¹ Este vorba despre Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2019.

obiectiv și previzibil. S-a arătat, în acest sens, că reglementarea susținerii probei psihologice este neclară.

De asemenea, s-a susținut că este neclară și modalitatea de compunere a comisiilor de examinare, în speță, condiția ca din comisii să poată face parte doar judecători formatori încălcând dreptul la muncă și creând discriminare, apreciindu-se că nu există nicio justificare legală pentru a limita participarea la aceste comisii doar a judecătorilor formatori, cu atât mai mult cu cât, în prezent, participă și judecători care nu au această calitate.

Referitor la prima dintre aceste susțineri, subliniem, sub un prim aspect, faptul că dispozițiile art. 18 din proiectul de lege se referă la *verificarea îndeplinirii condiției de bună-reputație* de către candidații la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii, iar nu la „susținerea probei psihologice”.

Astfel, verificarea îndeplinirii *condiției de a fi apt din punct de vedere psihologic pentru exercitarea funcției* este reglementată în cuprinsul art. 14 din proiectul de lege.

Atât în ceea ce privește verificarea cerinței de bună reputație, cât și celei de a fi apt din punct de vedere psihologic pentru exercitarea funcției, se constată că sunt consacrate, la nivelul legislației primare, soluții normative existente în actele cu caracter infralegal adoptate de Consiliul Superior al Magistraturii, soluții care și-au găsit aplicabilitatea în cadrul concursurilor de admitere la Institutul Național al Magistraturii, de-a lungul anilor. Ca atare, susținerea potrivit căreia aceste reglementări sunt neclare și pun în imposibilitate autoritatea administrativă să stabilească un standard obiectiv și previzibil este neîntemeiată.

Tot astfel, neîntemeiate sunt și susținerile referitoare la comisiile de examinare, în condițiile în care dispozițiile art. 6 alin. (2) nu prevăd că aceste comisii se constituie doar din „persoanele care au fost înscrise în baza de date a Institutului Național al Magistraturii și a Consiliului Superior al Magistraturii și care au urmat cursurile Institutului Național al Magistraturii privind metodele și tehnicile de evaluare”, ci stabilesc faptul că numirea membrilor acestor comisii se face de regulă dintre persoanele menționate, ceea ce, în mod evident, nu exclude posibilitatea participării în comisii și a altor persoane.

De altfel, contrar celor susținute de autorii sesizării, și în prezent există astfel de dispoziții, la art. 9 alin. (4) din Regulamentul privind concursul de admitere și examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 91/2019, prevăzându-se că „*Membrii comisiilor vor fi numiți de regulă dintre persoanele care au fost înscrise în baza de date a Institutului Național al Magistraturii și a Consiliului Superior al Magistraturii și care au urmat cursurile Institutului Național al Magistraturii privind metodele și tehnicile de evaluare.*”

În consecință, pentru considerentele arătate, apreciem că nu au fost încălcate dispozițiile Legii fundamentale, motiv pentru care solicităm respingerea obiecției de neconstituționalitate formulate de Grupul Parlamentar al Partidului Social Democrat.

Considerăm că acest demers este unul vădit neîntemeiat, care neagă rolul Parlamentului de autoritate legiuitoare supremă și care determină întârzieri greu de surmontat în încercarea constantă a Consiliului Superior al Magistraturii de a rezolva o problemă sistemică de resurse umane la nivelul autorității judecătorești.

Vă asigurăm, domnule președinte, de întreaga noastră considerație,

Judecător Mihai-Bogdan MATEESCU,
PREȘEDINTELE CONSILIULUI SUPERIOR AL MAGISTRATURII

